

б-одавъзврънатъ на Массинисавсичкиѣ му владѣния и тѣзи на праѣдитѣ му, въ размѣра, който ще бжде указанъ, — 7-о да даджтъ на римската армия храна за 3 мѣсеци и заплата до като се угвърди мирния договоръ отъ римския сенатъ и народъ, — 8-о да заплатятъ 10.000 таланта сръбро въ продължение на 10 години и 9-о да даджтъ 100 за-

ложници отъ най виднитѣ родове на Картагенъ, по избора на Сципиона.

Тѣзи условия били приети отъ картагенцитѣ, утвърдени отъ римския сенатъ и народъ и съ това била прѣкратена 2-та пуническа война, която се продължавала, отъ времето на вземанието на Сагунтъ и обявяванието на войната, 18 години.*)

*) Отъ Адруметъ Аннибалъ отишълъ въ Картагенъ, който не билъ виждалъ цѣли 36 години. Тукъ Аннибалъ, слѣдъ 36 годишни необикновени, славни, макаръ и не всѣкога щастливи подвизи, трѣбвало сега да убѣждава съотечественицитѣ си да молятъ за миръ смъртнитѣ му врагове. Макаръ и да били жестоки условията, на които Римъ се съгласилъ да даде миръ на Картагенъ, но Аннибалъ се надявалъ, че слѣдъ време ще може да поднови борбата съ гордия съперникъ на отечеството му. Той се радвалъ въ Картагенъ на пълно уважение и получилъ началството надъ армия въ вжтрѣшността на Африка, но скоро билъ извиканъ обратно и избранъ за преторъ или началникъ на републиката. На това ново за него поприще той показалъ по напръшната дѣятелностъ и скоро успѣлъ да тури въ рѣдъ разстроениѣ финанси на държавата. Но ненавистъга противъ Римъ го увлѣкла въ връзки съ Антиоха III, царъ Сирийски, а враговетѣ му, на чело на които стоялъ Ханнонъ, не закъснели да съобщатъ това въ Римъ. Въ Картагенъ дошли римски пратеници да искатъ прѣдаванието на Аннибала, който, като се научилъ за това избѣгалъ въ Тиръ и отъ тамъ отишълъ въ Ефесъ, столица на Антиоха (195 г.). Тукъ той убѣдилъ царя да обяви на Римъ война, театръ за която пакъ прѣдначавалъ Италия; и въ сжщото време, имайки още силна партия въ Картагенъ, трудилъ се да склони съотечественицитѣ си на съюзъ съ Антиоха, но Картагенския сенатъ не се рѣшилъ да влѣзе въ нова б.рба съ Римъ. Въ Антиоха, Аннибалъ не намѣрилъ нито смѣлостъ, нито дѣятелностъ, необходими за изпълнение на велики прѣдприятия. Напротивъ той убѣждавалъ царя да влѣзе въ съюзъ съ Филиппа Македонски и, въ случай на отказъ отъ негова страна, да испрати войски прѣвъ Тракия въ Македония, за да лиши Римъ отъ помощта на македонцитѣ. Сжщо безуспѣшни би-

ли и другитѣ му съвѣти, напр. да го испрати съ флота къмъ брѣговетѣ на Африка и Италия или да вземе Корсика. Най послѣ въ 190 година Антиохъ испратилъ Аннибала при финикийцитѣ, да приготви тамъ флота, която трѣбвало да се съедини съ сирийската при Хелеспонтъ. Обаче римлянитѣ разбили по отдѣлно сирийскитѣ флоти, и Антиохъ, като билъ слѣдъ това побѣденъ отъ Корнелия Сципиона при Магнезия, сключилъ позоренъ миръ, въ условията на който между друго влизало и прѣдаванието на знаменития Картагенски емигрантъ. Аннибалъ още еднажъ се спасилъ отъ отмъщението на Римъ и избѣгалъ при Прузия, царъ Витински (189 г.), гдѣто станалъ душата на съюза между Прузия и много съседни владѣтели противъ Евмена, царъ Пергамски, съюзникъ на римлянитѣ. Прѣдводителствующъ значителна войска, той още еднажъ направилъ името си страшно и удържалъ нѣколко побѣди по сухо и по море; но въпрѣки тѣзи успѣхи, Азия трѣперяла прѣдъ Римъ, и слабия Прузий, по исканието на римския сенатъ билъ готовъ да прѣдаде Аннибала. Само чрезъ смъртта героя можалъ да се избави отъ плѣтъ; той взелъ отрова**), която всѣкога носилъ въ пръстена си, и по този начинъ свършилъ живота си на 65 годишна възраст, въ 183 г. пр. Р. Х., въ сжщата година се другъ единъ знаменитъ изгнаникъ, вѣкогашъ щастливия неговъ съперникъ, Сципионъ Африкански.

В. Е. Лексиконъ.

**) „pour delivrer, dit-il les romains de la terreur que leur inspire un vieillard dont-ils n'osent pas même attendre la mort“. Il avait alors 64 ans (183).

.. Gr. dic. universel.
P. Larousse

Заб. на прѣводача.